

“El món màgic de Toni Mahiques Lattur”

Exposició “El món màgic de Toni Mahiques Lattur”

Del 17 de gener al 9 de febrer de 2025

Centre d'art l'Estació

Edita: Ajuntament de Dénia

Regidoria de cultura

Regidor de cultura:

Raúl García de la Reina

Coordinació:

Toni Ortega

Ramón Pérez Carrió

Fotografies:

Emilio Luengo

Maquetació:

Laura Berbegall

“EL MÓN MÀGIC DE TONI MAHIQUES LATTUR”

Toni és el nostre pintor.

Escoltant-lo m'he criat i amb la seua obra he conviscut al llarg dels anys.

Les parets del número 57 del Carrer Loreto conformen un museu permanent de la seua obra publicada, on es troben presents cada una de les facetes del seu art.

Als armaris, en canvi, guardem incomptables carpetes que estan a vessar de làmines, dibuixos i esborranys fets amb llapis i carbó, que formen part de la seua obra per publicar, com si d'un arxiu secret es tractara.

Les habitacions i estàncies estan plenes de vaixells de vela atracats al nostre port, d'imatges creades del nostre castell i les seues immediacions, de representacions del Montgó com a teló de fons de tot el que succeeix a la nostra ciutat. Són recreacions fetes amb diferents tècniques que ens expliquen visualment tot allò que és Dénia.

Una menció especial mereixen els retrats de les persones que recordem i estimem, que sembla que ens observen i, fins i tot, ens parlen a través de les expressions realistes i sinceres que Toni va plasmar en els seus quadres, garantint per sempre la seua presència, tal com eren, tal com són.

Però més enllà de l'artista i la seua obra, que mereixen l'anàlisi d'algú entés en la matèria, a mi em plau recordar una persona perenne en les diferents etapes de ma vida, una persona de poques però bones paraules, d'humor àcid i irreverent, de pensament rebel i antagonista, que sabia riure's dels poderosos i d'allò establert i fer riure amb molt poc. "L'artista silent", així el va definir un dia Josep Antoni Devesa, molt encertadament.

Un pensament crític i social que es va formar mentre estudiava a l'Escola de Belles Arts San Carlos a la València de finals dels 60. La dels estudiants que s'organitzaven contra la dictadura, la dels que feien les primeres pintades de "parlem en valencià", la de les cigarretes, la dels cabells dels Beatles, la de les converses de literatura, art i filosofia ambientades amb jazz que transcorrien entre copes als capvespres.

“EL MUNDO MÁGICO DE TONI MAHIQUES LATTUR”

Toni es nuestro pintor.

Escuchándolo me he criado y con su obra he convivido a lo largo de los años.

Las paredes del número 57 de la Calle Loreto conforman un museo permanente de su obra publicada, donde se encuentran presentes cada una de las facetas de su arte.

En los armarios, en cambio, guardamos incontables carpetas que están a rebosar de láminas, dibujos y borradores hechos con lápices y carbón, que forman parte de su obra para publicar, como si de un archivo secreto se tratara.

Las habitaciones y estancias, están llenas de barcos de vela atracados en nuestro puerto, de imágenes creadas de nuestro castillo y sus inmediaciones, de representaciones del Montgó como telón de fondo de todo lo que sucede en nuestra ciudad. Son recreaciones hechas con diferentes técnicas que nos explican visualmente todo aquello que es Dénia.

Una mención especial merecen los retratos de las personas que recordamos y queremos, que parece que nos observan y, incluso, nos hablan a través de las expresiones realistas y sinceras que Toni plasmó en sus cuadros, garantizando por siempre jamás su presencia, tal como eran, tal como son.

Pero más allá del artista y su obra, que merecen el análisis de alguien entendido en la materia, a mí me place recordar una persona perenne en las diferentes etapas de mi vida, una persona de pocas pero buenas palabras, de humor ácido e irreverente, de pensamiento rebelde y antagonista, que sabía reírse de los poderosos y de aquello establecido y hacer reír con muy poco. "El artista silent", así lo definió un día Josep Antoni Devesa, muy acertadamente.

Un pensamiento crítico y social que se formó mientras estudiaba en la Escuela de Bellas Artes San Carlos en la Valencia de finales de los 60. La de los estudiantes que se organizaban contra la dictadura, la de los que hacían las primeras pintadas de "hablamos en valenciano", la de los pitillos, la de los cabellos de los Beatles, la de las conversaciones de literatura, arte y filosofía ambientadas con jazz que transcurrían entre copas durante los atardeceres.

L'anàlisi social de Toni era una opinió esperada a casa i sempre teníem ganes de contrastar amb ell l'actualitat, per recavar la seua visió irònica i allunyada de la contaminació social que patíem la resta de mortals. La distància llunyana que prenia de la societat des del seu cau a Les Rotes, li permetia tindre una perspectiva lliure del que succeïa, i ens feia sentir, als seus oients, uns privilegiats, perquè érem dels pocs que podíem escoltar-lo.

Toni va pintar i va dibuixar molt, moltíssim. Als anys 80 (amb 32 anys) ja se li comptaven set premis i cinc exposicions individuals, tal com es pot llegir al llibre del tercer concurs Ciutat de Dénia, que recentment he pogut consultar. Però va arribar un moment en què va deixar de crear, en què es van acabar les galeries, les exposicions, els premis i els concursos; en què la seua obra va passar a ser un art puntualment divulgat només entre amics, els quals érem doblement privilegiats. A partir d'eixe moment, l'artista i la persona decidiren la reclusió i la soledat de Les Rotes, fugint de crítiques i alabances. I, per suposat, dels homenatges.

Per això, des d'aquestes línies ens disculpem amb ell, per exposar la seua obra i retre-li homenatge. Perquè sabem que no ens hauria deixat.

JOAN BERTOMEU CASTELLÓ

El análisis social de Toni era una opinión esperada en casa y siempre teníamos ganas de contrastar con él la actualidad, para recabar su visión irónica y alejada de la contaminación social que sufríamos el resto de mortales.

La distancia lejana que tomaba de la sociedad desde su madriguera a Las Rotas, le permitía tener una perspectiva libre de lo que sucedía, y nos hacía sentir, a sus oyentes, unos privilegiados, porque éramos de los pocos que podíamos escucharlo.

Toni pintó y dibujó mucho, muchísimo. En los años 80 (con 32 años) ya se le contaban siete premios y cinco exposiciones individuales, tal como se puede leer en el libro del tercer concurso Ciudad de Dénia, que recientemente he podido consultar. Pero llegó un momento en que dejó de crear, en que se acabaron las galerías, las exposiciones, los premios y los concursos; en que su obra pasó a ser un arte puntualmente divulgado solo entre amigos, los cuales éramos doblemente privilegiados.

A partir de ese momento, el artista y la persona decidieron la reclusión y la soledad de Las Rotas, huyendo de críticas y alabanzas. Y, por supuesto, de los homenajes.

Por eso, desde estas líneas nos disculpamos con él, para exponer su obra y rendirle homenaje. Porque sabemos que no nos habría dejado.

JOAN BERTOMEU CASTELLÓ

La Dénia metafísica de Mahiques Lattur

L'obra d'Antoni Mahiques Lattur commou la mirada com ho feia l'antiga tragèdia grega, però a diferència del que passava als herois clàssics, un sentiment imprevisible del que es feia partícip l'espectador, l'obra d'Antoni sabia perfectament allò a que s'exposava i, assumint el risc, el seu món creatiu es va convertir en una actitud de vida que sacsejaria el sentiment tràgic del que parlava Nietzsche o Benjamin i, per això, pagaria el preu del "veritable art".

La màgia de l'obra d'Antoni emergeix al món des de la seua profunda introspecció metafísica, caminant en equilibri sobre la corda fluixa de la realitat, sense perxa, només amb el fràgil suport de la seua sinceritat provocadora. Mirat així, ens fa pensar en un dels herois tràgics de l'antiguitat més atractius per a l'home modern, Prometeu, la seua filantropia el va dur a desafiar Zeus i amb ell a tots els déus. Però a diferència de l'orgullós Tità, Antoni no pertanyia a l'olimp dels déus, era només un home fidel a les seues conviccions que es va dedicar a destil·lar la llum d'eixe foc diví, però la seua discreció i la circumstància de ser home són qualitats que no solen donar-se en els herois de la tragèdia antiga.

La condició tràgica de la humanitat beu de la mateixa font de què brolla la virtut creadora que situa l'artista en la seua valuosa esfera de sensibilitat, font que no és altra que l'ardent fantasia que el fa oblidar-se de si mateix i metamorfejar-se en infinitat de objectes, atmosferes i situacions, malgrat tot i això afrontant el fatal risc que el destí pot lliurar a les persones que es consagren a la creació, desviant-los a vegades per sendes de la disgregació de la personalitat i, fins i tot més enllà, de la bogeria.

Però la lucidesa d'Antoni queda, més que palesa, mitjançant el phatos esglaiador de l'aura radiant de la seua pintura. Assistim al despertar de la pintura mateixa del seu somni, del somni de l'art i de la seua magnífica bellesa.

En la seua obra escull l'escenografia del mite per revelar i vetllar alhora una substància de l'art que ens és tan irrenunciable com susceptible, la matèria en si i l'informalisme integrats en el llenguatge i el propi discurs creatiu.

La Denia metafísica de Mahiques Lattur

La obra de Antoni Mahiques Lattur conmueve a la mirada como lo hacía la antigua tragedia griega, pero a diferencia de lo que acontecía a los héroes clásicos, un sentimiento imprevisible del que se hacía partícipe al espectador, la obra de Antoni sabía perfectamente a lo que se exponía y, asumiendo el riesgo, su mundo creativo se convirtió en una actitud de vida que sacudiría el sentimiento trágico del que hablaba Nietzsche o Benjamin y, por ello, pagaría el precio del "arte verdadero".

La magia de la obra de Antoni emerge al mundo desde su profunda introspección metafísica, caminando en equilibrio sobre la cuerda floja de la realidad, sin pértiga, sólo con el frágil apoyo de su sinceridad provocadora. He ahí un rasgo de la modernidad que, bien mirado, nos hace pensar en uno de los héroes trágicos de la antigüedad más atractivos para el hombre moderno, Prometeo, su filantropía le llevó a desafiar a Zeus y con ello a todos los dioses. Pero a diferencia del orgulloso Titán, Antoni no pertenece al olimpo de los dioses, es sólo un hombre fiel a sus convicciones que se dedicó a destilar la luz de ese fuego divino, pero su discreción y la circunstancia de ser hombre son cualidades que no suelen darse en los héroes de la tragedia antigua.

La condición trágica de la humanidad bebe de la misma fuente de la que mana la virtud creadora que sitúa al artista en su valiosa esfera de sensibilidad, fuente que no es otra que la ardiente fantasía que le hace olvidarse de sí mismo y metamorfearse en infinidad de objetos, atmósferas y situaciones, aun afrontando el fatal riesgo que el destino puede deparar a las personas que se consagran a la creación, el desvío por sendas de disgregación de la personalidad e, incluso más allá, el extravío de la locura.

Pero la lucidez de Antoni queda, más que patente, en el phatos sobrecogedor del aura radiante de su pintura. Asistimos al despertar de la pintura misma de su sueño, del sueño del arte y de su magnífica belleza.

Si ens endinsem en els seus quadres amb una mirada intel·ligent podrem descobrir que darrere les seues teles, endarrere d'aquest art sumptuós i de gran alè èpic i romàntic, amaga un univers de connotacions subjacents i una complexitat interna que la fa reconeixible i la diferència dels seus coetanis més enllà dels combois socials, estètics i sensorials.

Dintre del meravellós laberint en què es converteix aquesta exposició antològica d'Antoni, se'ns regala la sensació de que es pot pintar a partir d'allò absolut: des del grafisme del retrat lineal fins a l'expressionisme matèric, abastant el simbolisme, el collage conceptual i tot allò que el sedueix, no renuncia a res, ja que tot roman en tot i es pot compatibilitzar. No hi ha excepció ni res que deixi de sorprendre'ns, el seu discurs i el seu estil aconseguen portar-nos de la mà sense tocar-nos però sense permetre que ens perdem al seu laberint.

Aqueixa Arcàdia que tant va buscar i va profetitzar en la seua obra, al final el va trobar i li va mostrar l'encant i el pes d'una paleta de colors tan personal que paradoxalment tindrà que sacrificar en els dibuixos mitjançant un exercici de subtileza i força que escarrufa el cor.

El castell de Dénia és un símbol que sol emprar en gran part de la seua obra, l'utilitza com a cavall de Troia poderosament dotat de la seua sapiència filosòfica i poètica, dels seus abismes morals i existencials, dels seus flirteigs amb la bellesa i el mateix art i, per descomptat, amb la ideologia i la història. Així doncs la seua és una pintura dialèctica.

Una pintura d'aïllament, de desbordaments, de sotsobres, de tumults i desconhortats camps. També una pintura, segons els cicles, que s'acull a una abstracció irònica, aparentant ser un divertiment del seu mestratge, doncs la polèmica no roman entre realistes i abstractes sinó entre costumistes i experimentals. La primacia de l'elocució dota d'autonomia l'art perquè l'artista creï el seu propi estil i prevalgui enfront de la servitud moral, política i mediàtica.

En su obra escoge la escenografía del mito para desvelar y velar al mismo tiempo una sustancia del arte que nos es tan irrenunciable como susceptible, la materia en sí y el informalismo integrados en su lenguaje y su propio discurso creativo.

Si nos adentramos en sus cuadros con una mirada inteligente podremos descubrir que tras sus telas, tras ese arte suntuoso y de gran aliento épico y romántico, esconde un universo de connotaciones subyacentes y una complejidad interna que la hace reconocible y la diferencia de sus coetáneos más allá del gaudeamus social, estético y sensorial.

En el maravilloso laberinto en que se convierte esta exposición antológica de Antoni, se nos regala la sensación de que se puede pintar a partir de lo absoluto: desde el grafismo del retrato lineal hasta el expresionismo matérico, abarcando el simbolismo, el collage conceptual y todo aquello que le seduce, no renuncia a nada, pues todo está en todo y se puede compatibilizar. No hay excepción ni nada que deje de sorprendernos, su discurso y su estilo consiguen llevarnos de la mano sin tocarnos pero sin permitir que nos perdamos en su laberinto.

Esa Arcadia que tanto buscó y profetizó en su obra, al final le encontró y le mostró el encanto y el peso de una paleta de colores tan personal que paradójicamente tendrá que sacrificar en los dibujos mediante un ejercicio de sutileza y fuerza que encoge el corazón.

El castillo de Denia es un símbolo que asoma en gran parte de su obra, lo usa como caballo de Troya poderosamente dotado de su sapiencia filosófica y poética, de sus abismos morales y existenciales, de sus flirteos con la belleza y el mismo arte y, por supuesto, con la ideología y la historia. Así pues la suya es una pintura dialéctica.

Una pintura de aislamiento, de desbordamientos, de zozobras, de tumultos y desolados campos.

L'art intransitiu, que absorbeix l'essència del món en la seua expressivitat, es conjuga amb la transitivitat de l'artista, sempre al servei d'una finalitat (ideològica, didàctica, dogmàtica...) sense oblidar el llenguatge. La inusual convicció ètica d'Antoni li va servir d'ancoratge substancial i va anar acompanyada d'una profunditat reflexiva pròpia d'aquells pintors a qui se'ls etiqueta com a "complexos" i que en definitiva són els que venen la seua ànima a l'art i solen llegar una obra que transcendeix. Un pintor gran entre els grans a l'aguait que almenys la seua ciutat reconegui la seua notorietat i creï un espai on perpetuar i dignificar la seua magnífica tasca.

RAMON PÉREZ CARRIÓ

También una pintura, según los ciclos, acogida a una abstracción irónica, que aparenta ser un divertimento de su maestría, pues la polémica no está entre realistas y abstractos sino entre costumbristas y experimentales. La primacía de la elocución dota de autonomía al arte para que el artista cree su propio estilo y prevalezca frente a la servidumbre moral, política y mediática.

El arte intransitivo, que en su expresividad absorbe la esencia del mundo, se conjuga con la transitividad del artista, siempre al servicio de un fin (ideológico, didáctico, dogmático...) allende el lenguaje.

La inusual convicción ética de Antoni le sirvió de anclaje sustancial y estuvo acompañada de una profundidad reflexiva propia de esos pintores a los que se les etiqueta como "complejos" y que en definitiva son los que venden su alma al arte y suelen legar una obra que trasciende. Un pintor grande entre los grandes a la espera de que al menos su ciudad reconozca su talla y cree un espacio en el que perpetuar y dignificar su magnífica labor.

RAMON PÉREZ CARRIÓ

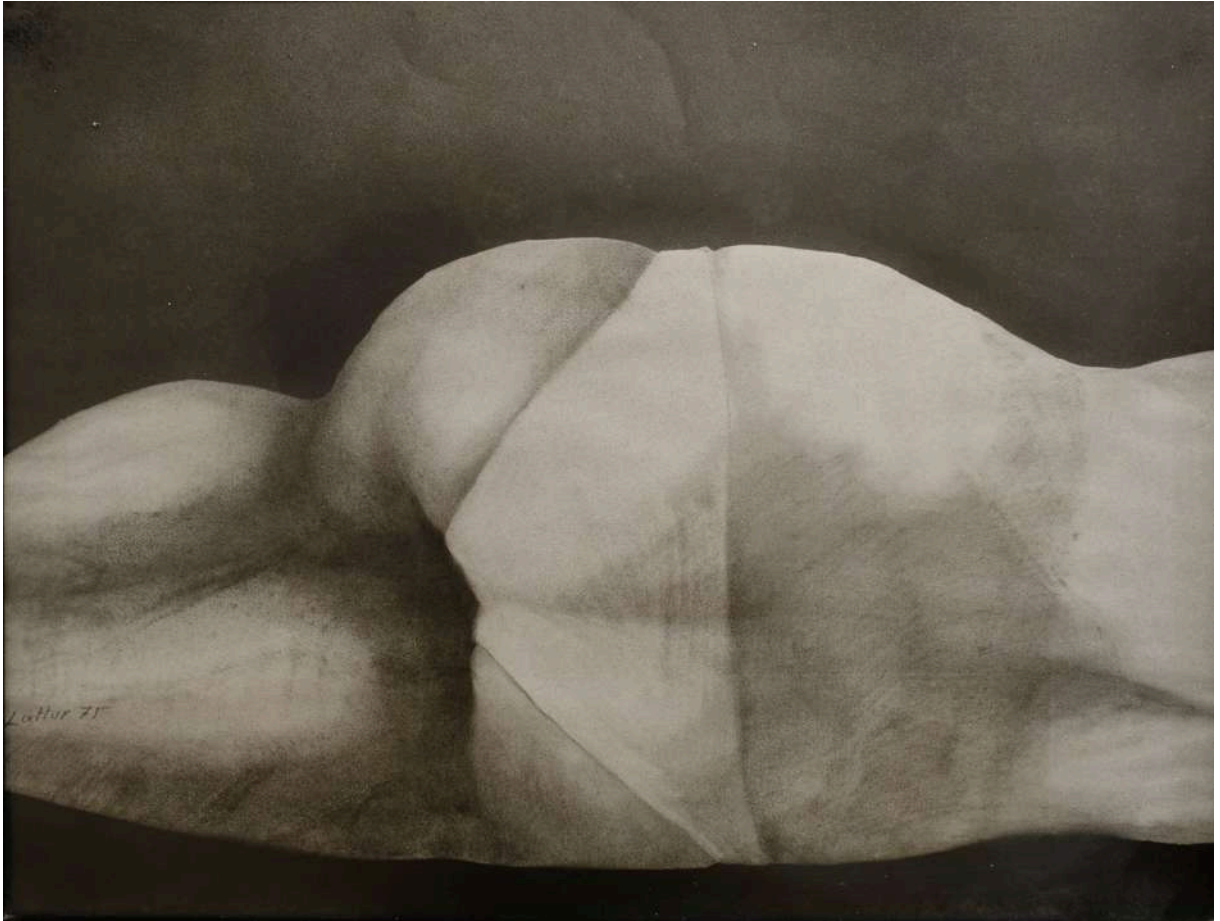

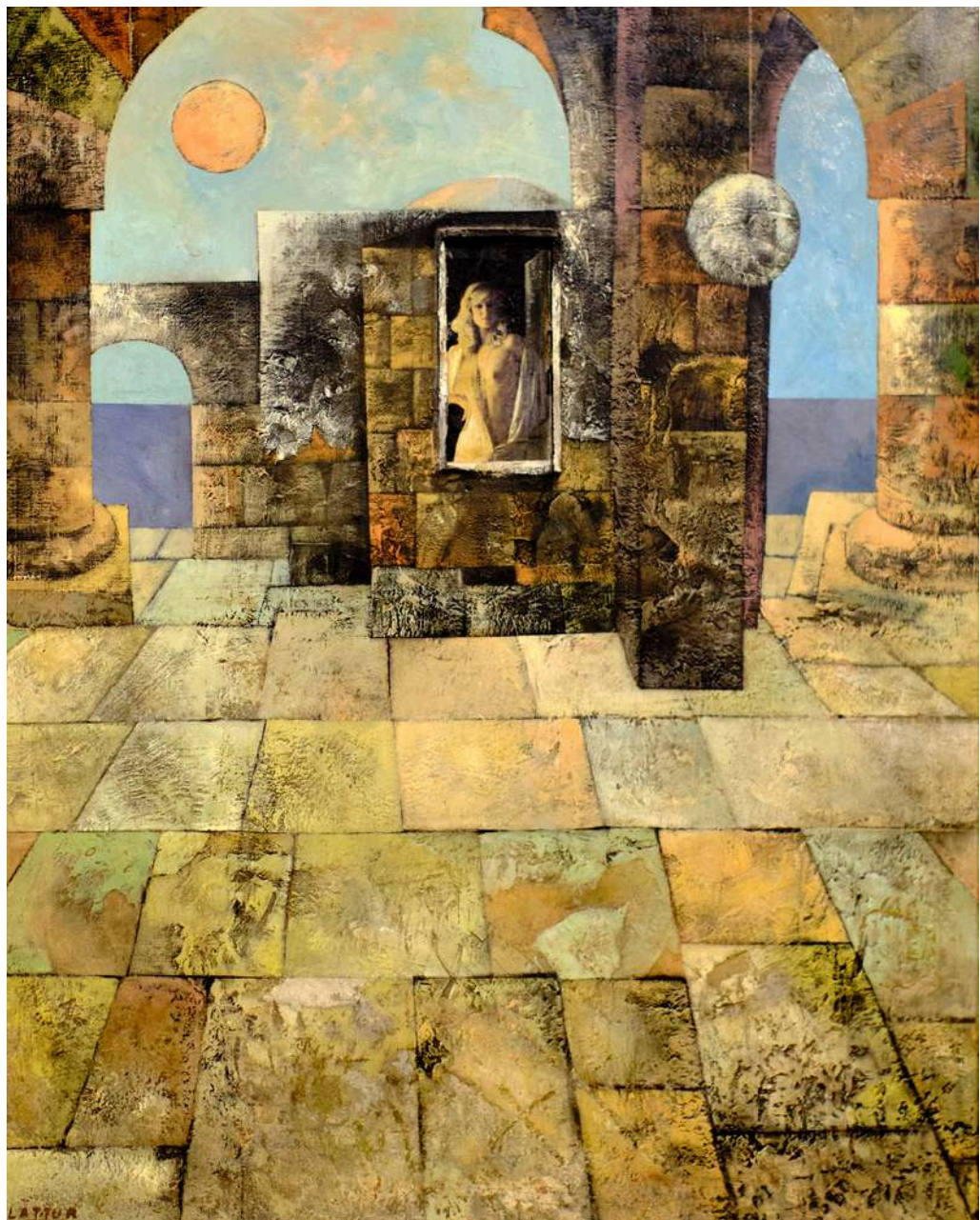

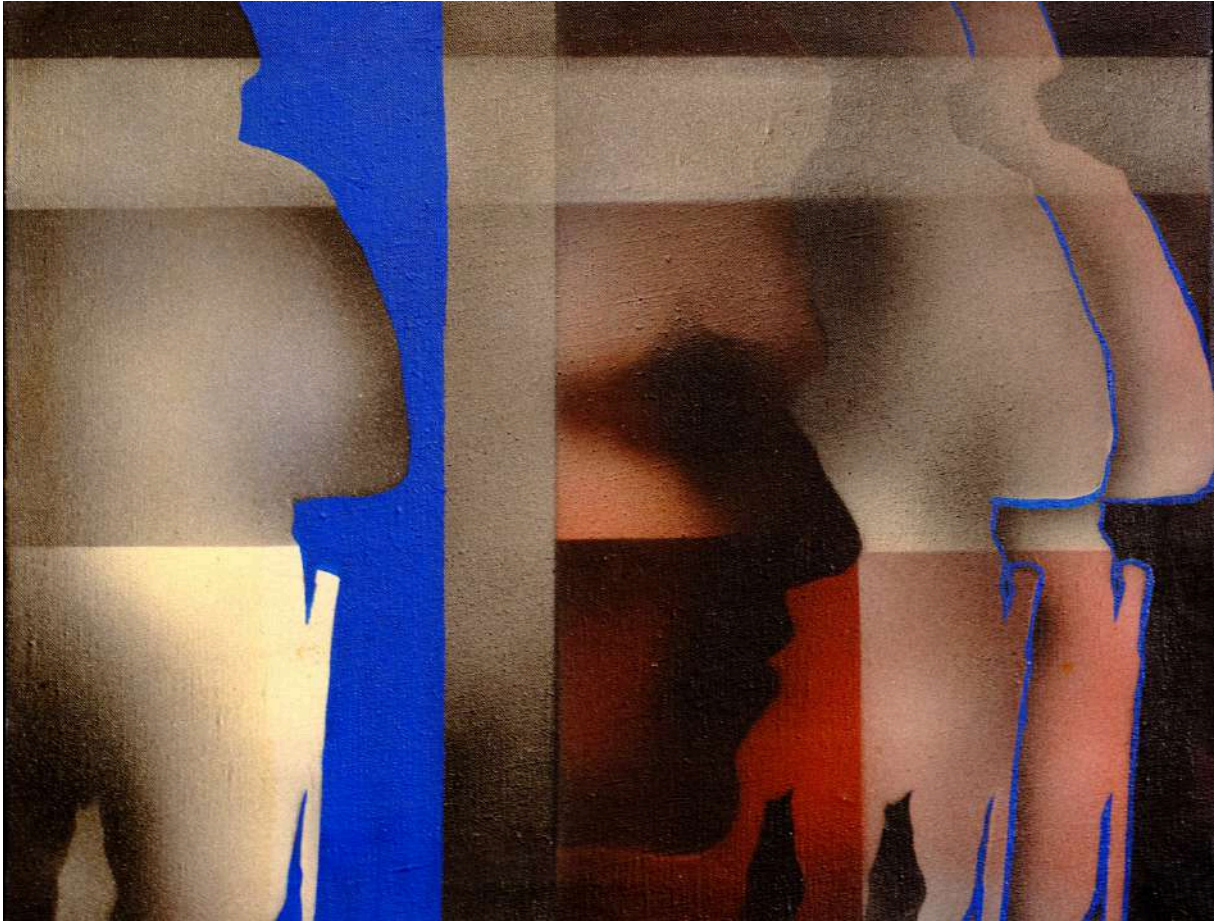

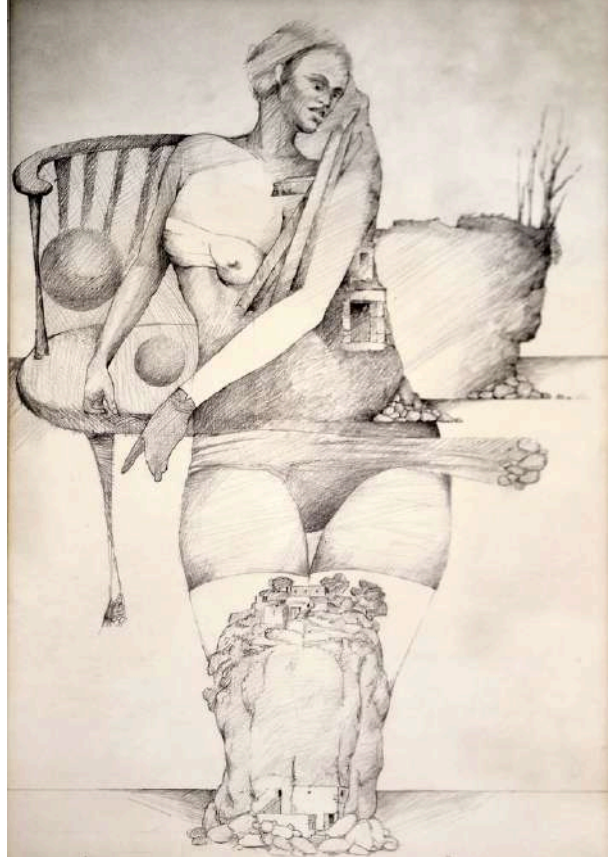
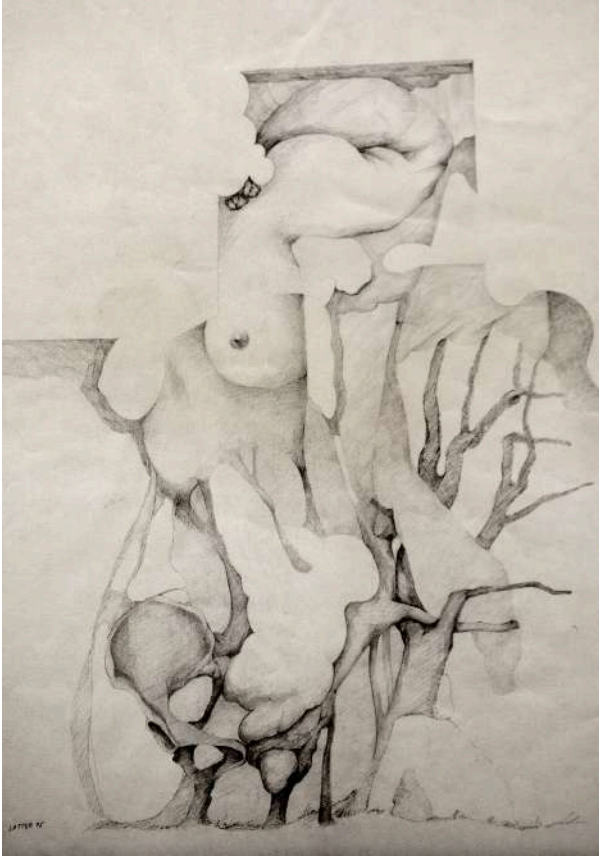

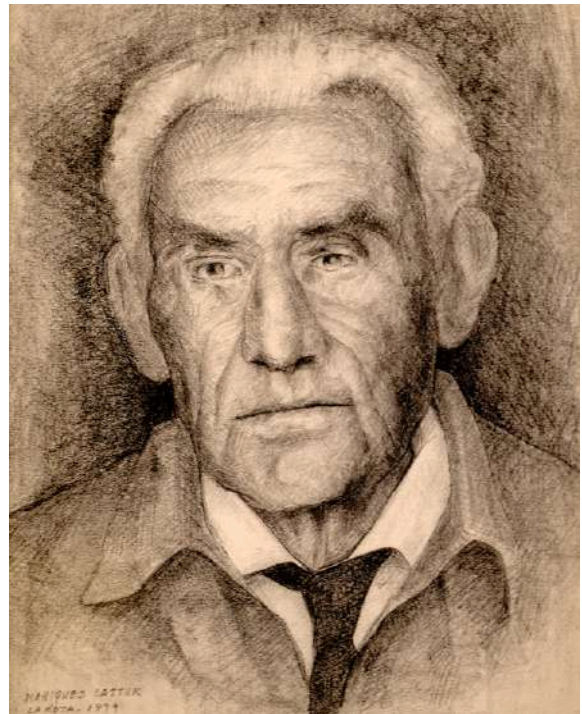
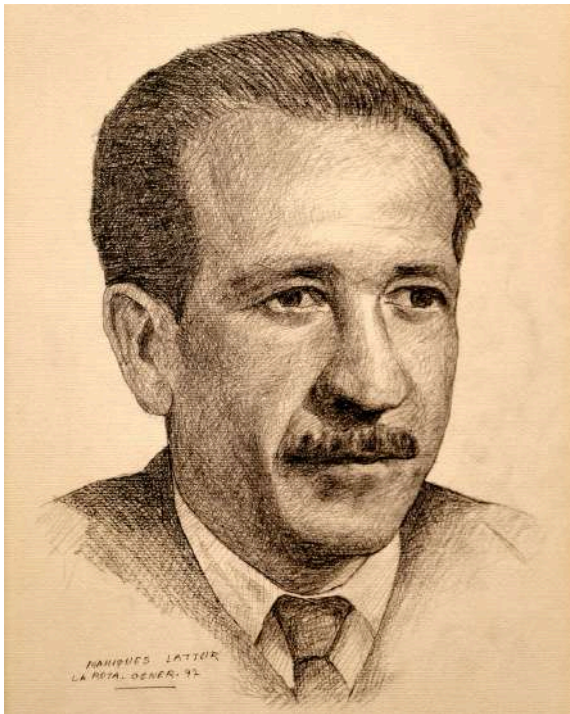
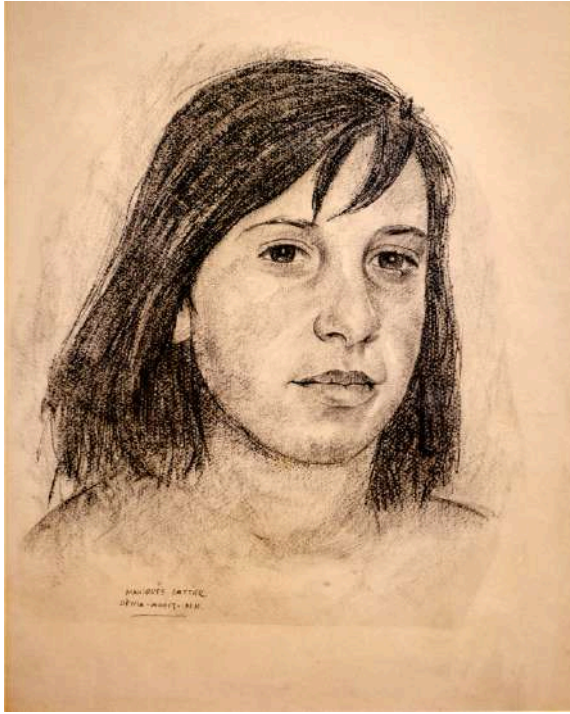

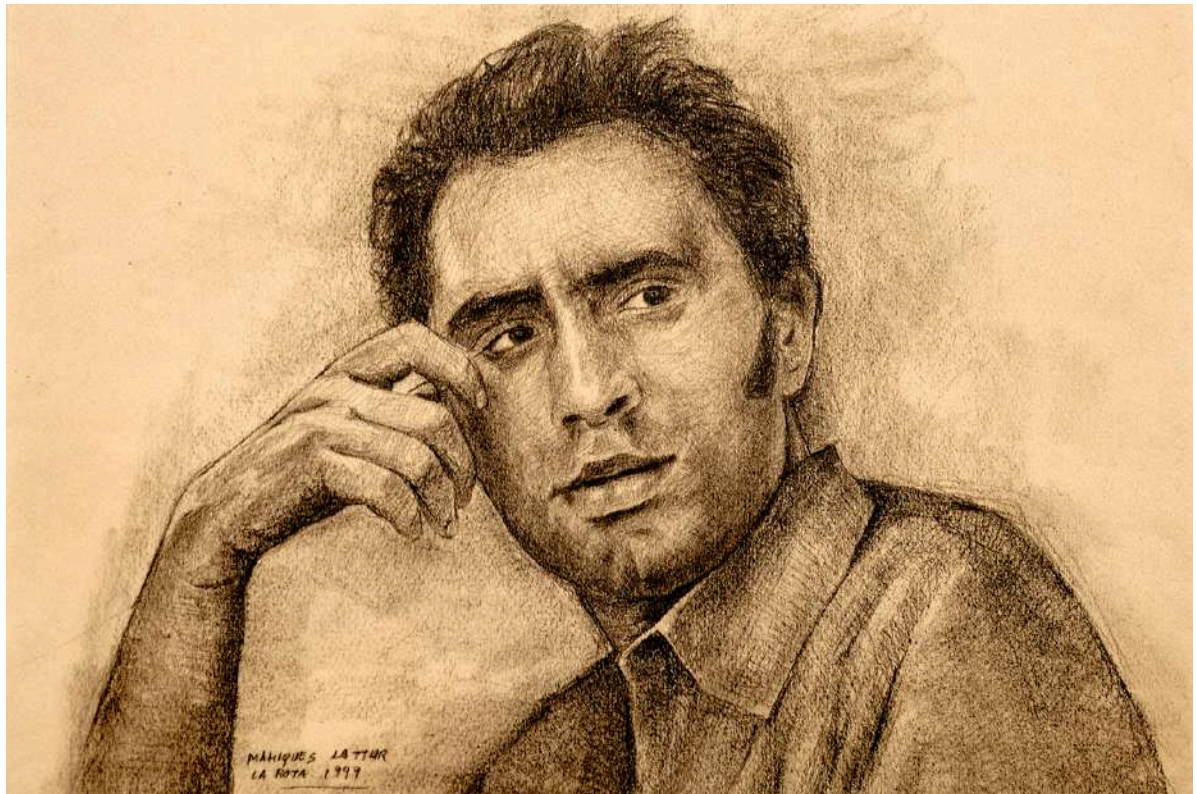
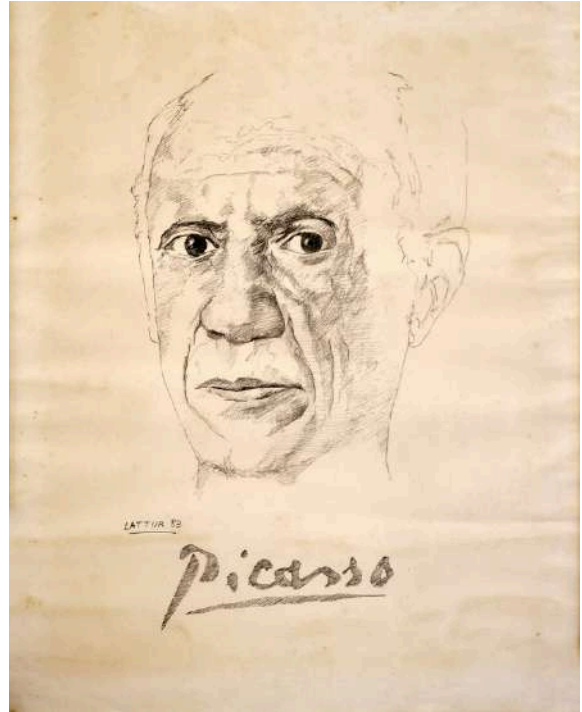
Estar en ninguna parte, sólo
en la isla de los muertos
dormir el eterno sueño
olvidada la añoranza
de tu cuerpo.

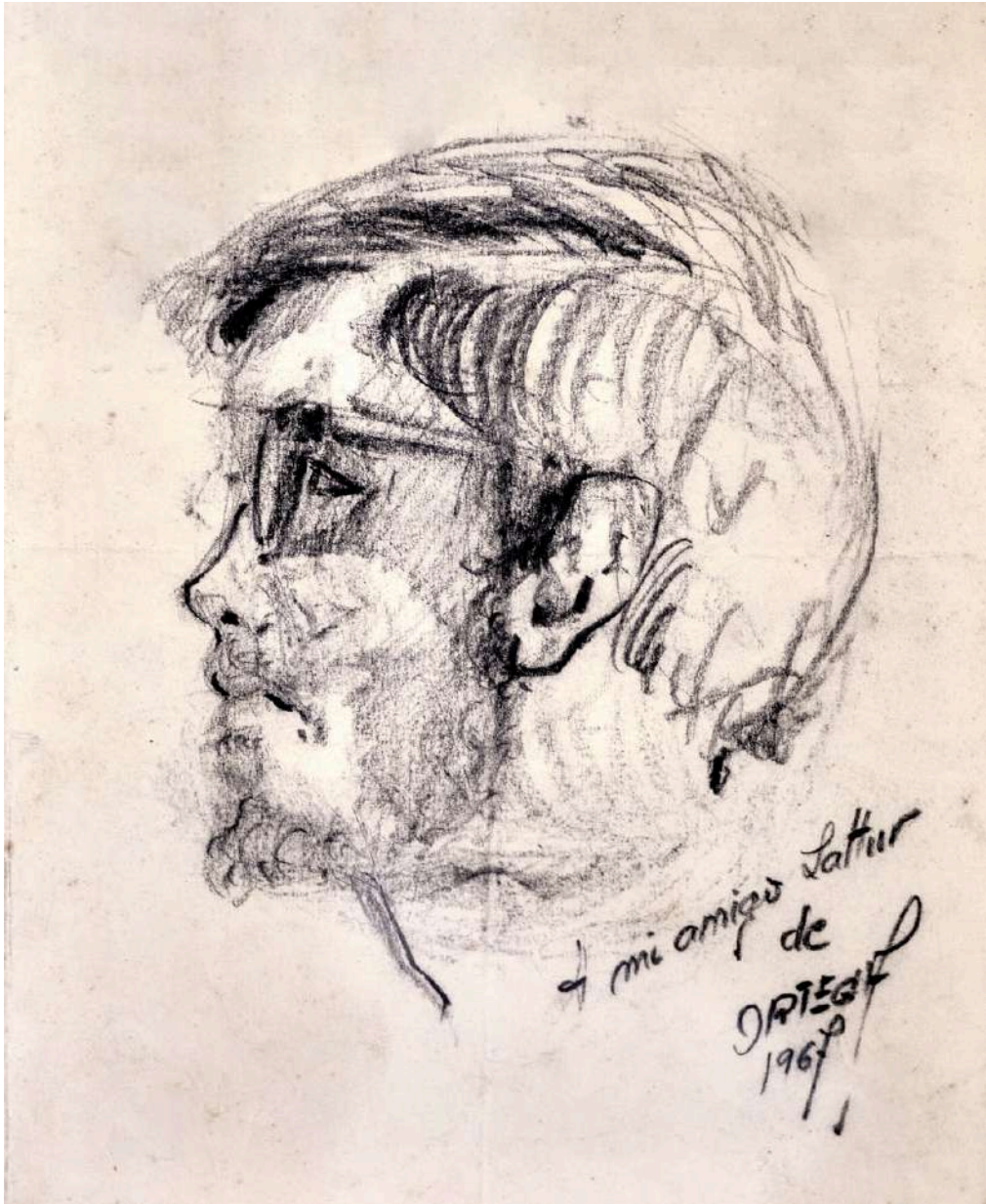
Las horas se desmenuzan
entre mis dedos.

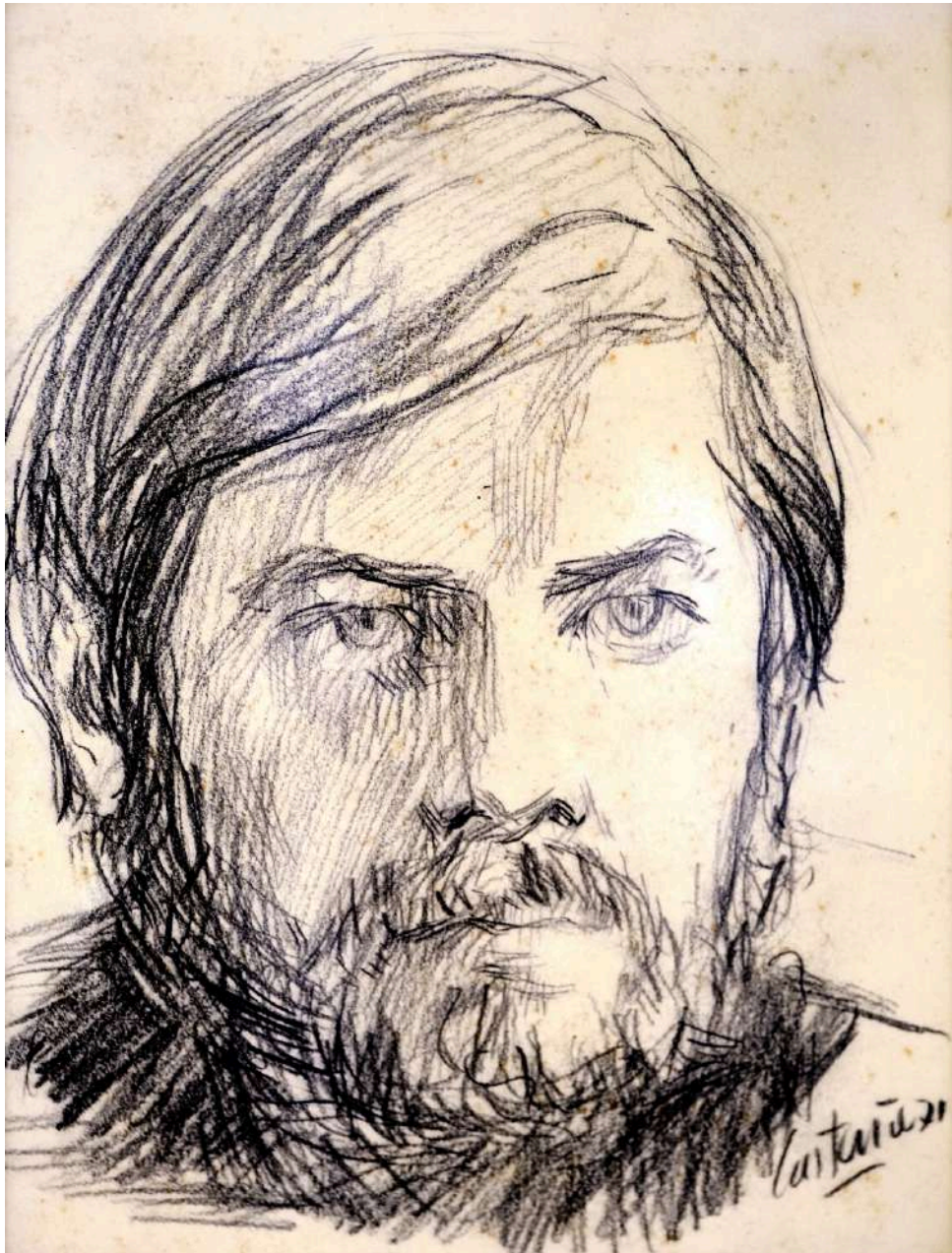

1877 112 87

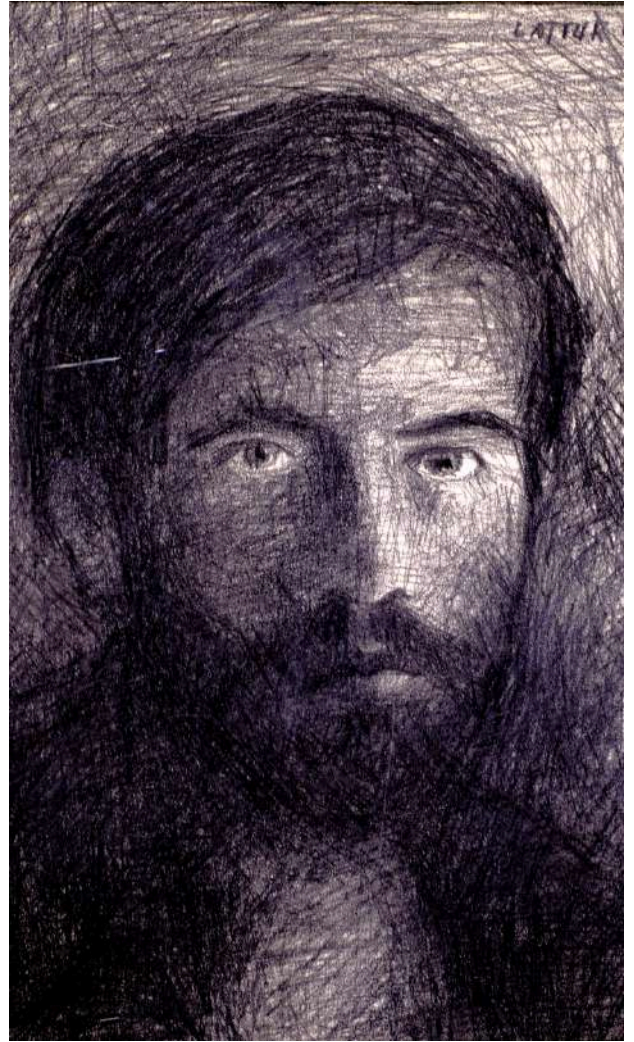

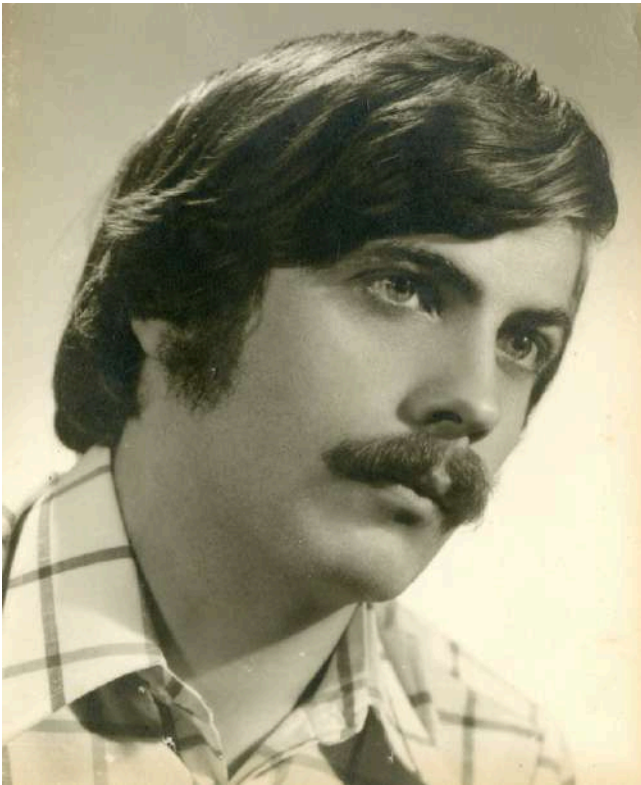

Antoni Mahiques Lattur nació en Dénia en 1948 y murió en febrero de 2024.

Toda su vida la dedicó a plasmar la ciudad en sus pinturas.

Su temática la componen paisajes rurales y urbanos y marineros que estructura a base de colores puros y casi ausencia de perspectiva. Una lejana influencia Flauvista se instala en el telurismo de estas telas, sin estridencias coloristas, que están puestas al servicio de la mera captación del entorno. Pintura esencial, austera, fuerte con tendencia a resumir en formas.

Sus obras se han expuesto hasta en once ocasiones, como en la Galería Elia de Dénia en los años 1973, 1974 y 1975; o también en la Galería Montgó de Dénia en 1977. Una de sus obras también apareció en la portada del libro de Josep Bertomeu Moll, Capvestre.

Entre sus logros, las obras de Mahiques fueron reconocidas en el IX Premio «senyera» de Pintura del Ayuntamiento de València y el V y XI Concurso Provincial de Pintura de San Juan de Alicante.

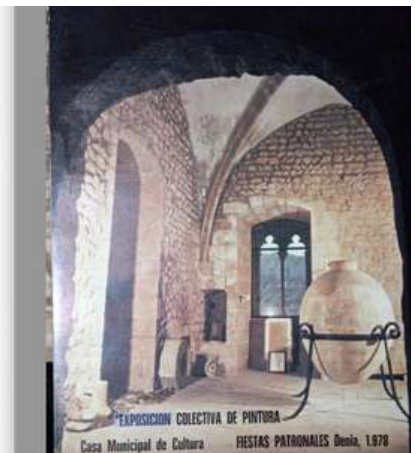
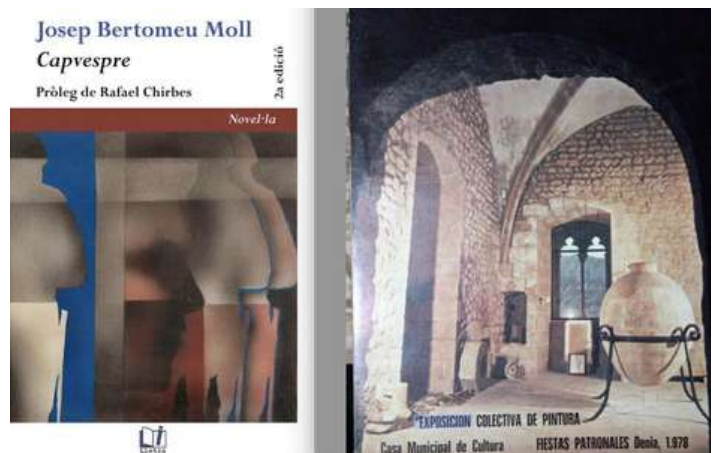
Antoni Mahiques Lattur va nàixer a Dénia en 1948 i va morir al febrer de 2024.

Tota la seua vida la va dedicar a plasmar la ciutat en les seues pintures.

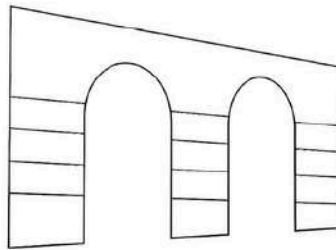
La seua temàtica la componen paisatges rurals, urbans i mariners que estructura a base d'un feliç dibuix de plans, colors purs i quasi absència de perspectiva. Una llunyana influència Flauvista s'instal·la en el tel·lurisme d'aquestes teles, sense estridències coloristes, que estan posades al servei de la mera captació de l'entorn. Pintura essencial, austera, fort amb tendència a resumir en formes.

Les seues obres s'han exposat fins a onze ocasions, com en la Galeria Elia de Dénia en els anys 1973, 1974 i 1975; o també en la Galeria Montgó de Dénia en 1977. Una de les seues obres també va aparèixer en la portada del llibre de Josep Bertomeu Moll, Capvestre.

Entre els seus assoliments, les obres de Mahiques van ser reconegudes en l'IX Premi «senyera» de Pintura de l'Ajuntament de València i el V i XI Concurs Provincial de Pintura de Sant Joan d'Alacant.

Publicacions i catàlegs

L' ESTACIÓ

centre d' art

2000

JOSÉ ALBERDI
“Retrospectiva” Núm. 1

ADRIÀ PINA
“Jocs” Núm. 2

TEO SAN JOSÉ
“10 Anys de Cultura Mediterrània” Núm. 3

2001

PÉREZ CARRIÓ
“Llibres i Pintures Simbòliques” Núm. 4

JOSEP VANACLOCHA
“Diari de la mar” Núm. 5

2002

HANS-DIETER ZINGRAFF
“Espacio y Luz” Núm. 6

ARTUR HERAS
“Cop de daus” Núm. 7

MORALES PERIS
“Suggeriments del paisatge” Núm. 8

2003

FONS ARTÍSTICS MUNICIPALS I
Núm. 9

SALVADOR SORIA
“Del 64 al 2003” Núm. 10

2004

MARIONA BRINES
“Pintura i Col·lage” Núm. 11

VICENT CARDA
Núm. 12

GINESTAR
“Naturaleza protegida” Núm. 13

2005

RAFAEL CARRIÓ
“Via Sinòptica” Núm. 14

FONS ARTÍSTICS MUNICIPALS II
Núm. 15

ALLUÉ
“Retrospectiva” Núm. 16

2006

NAVAS
“Ondulacions” Núm. 17

MIGUEL ÁNGEL VALERO
“Luna llena” – “Flores” Núm. 18

EL QUE EL CINEMA ENS VA DEIXAR.

L'EXPOSICIÓ
Núm. 19

2007

“DÉNIA. L'ALTRA MIRADA”
Núm. 20

VICENT TALENS
Núm. 21

GRUPO M.A.I
Núm. 22

2008

ANNA PERLES
“Roig i negre” Núm. 23

QUICO TORRES
“Somnis i realitats” Núm. 24

50 ANYS DEL RODATGE DE LA PEL·LÍCULA
JOHN PAUL JONES
Núm. 25

ÓSCAR BENITO
“Buscant la bellesa” Núm. 26

2009

MOISÉS GIL

“Circumstancialitats vivencials” Núm. 27

TRETZE MIRADES

Núm. 28

2013

COSTA TUR

Núm. 29

2016

JOSÉ LUIS ROMANY

Núm. 30

2017

EL OJO INDISCRETO – 10 TALLERES

Núm. 31

FAUSTO MORILLAS

“Viajeros” Núm. 32

4 PARADIGMAS DE LA INVESTIGACIÓN
EN LA ESCULTURA CONTEMPORÁNEA

Inma Mengual, M^oJosé Zanón, Juan Francisco
Martínez Gómez i David Vila Moscardó Núm. 33

MIQUEL PLANAS

“Dibuix vs. Escultura / Paper vs. Ferro” Núm. 34

L'ESCOLA DE PLÀSTICA EXPERIMENTAL
A.VIVES

Primera parada. Núm. 35

2018

ALFREDO SANZ

“Fotografies entre dos segles” Núm. 36

L'AVENTURA DE LA GRÀFICA

Aina Cortés, Jaume Alós, Carlos Danús,
Carmen Bermejo, Marta Canals, Julio León,
Ximena Bianco, Anna Skants, Eva Murillo,
Carmen Pastrana, Toni Salóm Núm. 37

“HOMENATGE A ALBERDI,

10 anys de la seua mort”

Josep A. Ahuir, Rafael Carrió, Joan Castejón,
Modest Marí, Toni Marí, Manuel Navas, Teo
San José, Quico Torres. Núm. 38

2019

JOSEP ROS

“Es quan dorm que hi veig clar” Núm. 39

“TRES TRAMAS Y UN CAMINO”

Erica Landfors, Mónica G.Candela, Susana
G.Ungo. Núm. 40

“DIÀLEGS I EVOLUCIÓ”

Àngel San Martín, Vicent Torres, Miquel
Segura. Núm. 41

BORJA ABARGUES

“Somos” Núm. 42

2020

VENTO MARTÍ

“Racó del Buc” Núm. 43

CARLES ROMANY

“Corrimiento al rojo” Núm. 44

PAULA SEGARRA

“A cielo descubierto” Núm. 45

LA FIGUERA

“Mirades” Núm. 46

2021

“Vinticinvcacances a Ovidi Montllor”

Núm. 47

NINA LLORENS PETERS

“Mirar de cerca” Núm. 48

MARISA ARCHE

“Conciència en acció” Núm. 49

GRUPO TRAZO 7 ARTE CONTEMPORÁNEO

MIRADAS DESDE EL TIEMPO

Javier Astarloa / Teófilo Buendía

Ricardo Fernández / Arantza Marcoida

Pablo Marcoida / Kontxa Mauro /

Marta Mena / José Luis Menéndez /

Remy J. López / Julio Nuez / Ángel Núñez

Paula Pupo / Ernesto Yáñez. Núm. 50

ANTON GUDZYKEYVCH

MARIIA ZHURYKOVA

“CONEXIÓ / CONEXIÓN” Núm. 51

Mª EUGENIA VÁZQUEZ-GUNDÍN

ETCHEVERRÍA

“EL DUELO” Creando una nueva realidad

Núm. 52

DAVID CISNEROS

“ALMAS SALVAJES”

Núm. 53

RAFAEL FERNÁNDEZ

“MARINA / MARINES”

Centenari del pintor i catedràtic

Rafael Fernández (1921 – 2007)

Núm. 54

2022

GEORGIA RIBES ZANKL & YVONNE RIBES

ZANKL

EROS Y MELANCOLÍA

Què és salut? I què relació existeix entre

salut,

malaltia i vida?

Núm. 55

MARIÀ GARRAÑANA

BULEVARD DE L'ÈXTASI

Núm. 56

JAIME JOSÉ HURTADO.

“Naturaleza Inerte”.

Num 57

ALFREDO SANZ I XAVIER FORNÉS.

“Som Mediterranis”.

Num 58

2023

ALBERT ANGULLÓ, ANTONI COLL, SIXTO

MARCO, JOAN CASTEJÓN

“Grup d'Elx”.

Núm 59

ÁNGELA GARCÍA CODOÑER, ISABEL

OLIVER Y MARIBEL DOMÈNECH

“Ni un paso Atrás”

Núm. 60

ILUSTRACIONES DE EBERHARD

SCHLOTTER

“Cervantes Don Quijote”

Núm. 61

MIGUEL MAIRENA ÁLVAREZ

Naixement, Vida i Mort del Montgó

Núm. 62

LETICIA G. RIVERO, TONI MOYA,

MODESTO MARÍ

SENTIMENTS³

Núm. 63

2024

SIBYLLE SCHORLEMMER

“Mujeres del mundo”

Núm. 64

CARMEN S.RUANO

“Feminae”

Núm. 65

PEP AGUILAR MALLOL

“Lletres i paraules”

Núm. 66

RAMÓN PÉREZ CARRIÓ

“La fuga d'Atalanta”

Núm. 67

ANDRÉS JAÉN

“40 anys treballant i encara no he pagat la hipoteca”

Núm. 68

2025

ANTONI MAHIQUES LATTUR

“El món màgic de Toni Mahiques Lattur”

Núm. 69

